

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΥΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Σήμερον πρωί, πρωί . . . — Ἐπιστράτευσις τοῦ στρατοῦ. — Ἄ! Κύριε Τρικούπη. — Φρού-Φρού. — Πολιτικὴ τοῦ λαοῦ. — Ἰταλικὰ παραμῦθια (ὁ Μπαλωματῆς, ἡ κλεμμένη κόττα). — Συγκοινωνία (ποίημα). — Θέατρον «Ὀρφεὺς». — Φρέσκα-Φρέσκα. — Μετ' ἀγαλλιάσεως. . . — Νουσταλγία (ποίημα). — ΝΙΝΑ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΠΡΩΙ ΠΡΩΙ

ὁ διευθυντὴς τοῦ **Μη χάνεσαι** παραλαβὸν ὡς ἰδιαιτέρων του γραμματέα τὸν **Μάριον** ἀνεχώρησε πανηγυρικῶς εἰς περιοδείαν μέχρι Κερκύρας, μαθὼν ὅτι τὸ ἑσπέρας ἐπρόκειτο νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ Ἀπόλλωνι ὁ **Ὁθέλλος**. Κατέλιπε δὲ ἀντιβασιλείαν, ἥτις θὰ διευθύνῃ τὴν ἐφημερίδα του μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, συγκειμένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μελῶν τῆς **συττροφίας**, τοῦ **Σφιγγὸς** διὰ τὸ πολιτικὸν μέρος, τῆς **Ἀράχνης** διὰ τὸ φιλολογικόν, τοῦ **Blowitz** ὡς διευθυντοῦ τῆς μεγάλης ἀλαταποθήκης τοῦ **Μη χάνεσαι** καὶ τοῦ **De Cok** ὡς εἰσηγητοῦ τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας τῶν ἀστέρων καὶ τῶν καρδιῶν, τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς εὐφύας. Ἡ ἀντιβασιλεία ἀπὸ τῆς σήμερον ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της καὶ τὴν ἑσπέραν σήμερον ἐν Φαλήρῳ θὰ συνέλθῃ ἐν ὑπουργικῇ συμβουλίᾳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ **de Cok** χωρὶς ὅμως καὶ τὰ λοιπὰ μέλη νὰ ἐννοοῦσι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀπολέσωσι τὴν ὑψηλὴν ταύτην τιμὴν τοῦ προέδρου.

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Πρωί πρωί τὴν πέμπτην ἡ Ὠρα δίκην σάλπιγγος ὑπουργικῆς ἐκήρυξεν, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθῶσι τέλος πάντων τὰ πρὸ τῶσων ἡμερῶν ἀναμενόμενα διατάγματα περὶ συγκαλέσεως τῆς βουλῆς καὶ ἐπιστρατεύσεως τοῦ στρατοῦ.

Τῶντοι περὶ τὴν 8 ὥραν, ὡς προανάκρουσμα τῆς πολεμικῆς προπαρασκευῆς, ἐκυκλοφόρησε φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως περιέχον τὸ διάταγμα τῆς συγκαλέσεως τῆς βουλῆς, ὡσὰν οἱ βουλευταὶ νὰ ἦσαν οἱ ἐπίλεκτοι, περὶ δὲ τὸ

ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐδημοσιεύθη ἕτερον φύλλον περιέχον τὸ περὶ ἐπιστρατεύσεως τοῦ στρατοῦ διάταγμα.

Ἦς μουσικὴ πολυόργανος καὶ ἡδύλαλος καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην ἀκόμη ἡμέραν ἀντήχει τὸ ἀναγινωσκόμενον πολυσύνθετον διάταγμα. Ὁ πλέον εὐφάνταστος νοῦς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν προσεπάθει νὰ παραστήσῃ ἐνώπιόν του ζωντανὰ τὰ διάφορα στρατιωτικὰ σώματα, τὰ κατέτασεν ὡς ἐπιτήδειος στρατηγὸς εἰς φάλαγγας, τάγματα καὶ λόχους, τὰ διήρει μετὰ τέχνης εἰς πεζικόν, ἵππικόν, πυροβολικόν καὶ μηχανικόν καὶ ἀριθμῶν εἶτα τοὺς καλουμένους ἀνδρας διελογίζετο : **ἑξήκοντα χιλιάδες ἑλληνικοῦ στρατοῦ ?**

Ἄφ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἑλλὰς ἀνεκκρύχθη ἐλεύθερον κράτος, πρώτην φ' ἔρην σήμερον ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καλέσῃ ὑπὸ τὰ ὄπλα ἑξήκοντα χιλιάδας λαοῦ, τὸ ἀνθος τῆς νεότητός της καὶ τῆς ἀνδρικῆς τῆς ἡλικίας.

Εἰς τὰ ἔθνη ὁ πόλεμος εἶναι πανήγυρις. Ἡ τιμὴ ἡ ἐθνικὴ ἄγει χορὸν, εἰς ὃν καλοῦνται νὰ μετάσχῃσι πάντες οἱ ἐπίτιμοι πολῖται, οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἔθνους των. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι μέγας ὁ λόγος ὁ καλῶν τὴν νεότητα εἰς τὸν θάνατον. Διότι ἡ ἐπιστράτευσις, ὅσον σχολαστικὴ καὶ ἂν ἦναι ὡς λέξις, δὲν σημαίνει ἄλλο ἢ τὸ ἔξῃς : Προορίζω 60,000 λαοῦ εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Ἄλλὰ δικαί, ἀφοῦ ἡ κυβέρνησις προΐδουσα τὴν ἔκτακτον ἀνάγκην ἔξερῶνσε τὸν τελευταῖον τῆς τιμῆς λόγον, διατὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἀκατανόητος κυλίσται εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, κτυπῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατὰ τῶν μαρμαρινῶν γωνιῶν ὡς κενὴ χαλκίνη λάγνηος, διατὶ ἀπακρούεται παρὰ τοῦ λαοῦ, μένοντος ψυχροῦ θεατοῦ ἐνώπιον τῆς υπερτάτης συγκινήσεως, ἣν ἡ κυβέρνησις αἰσθάνεται ; Ποῦ εἶναι τὰ στόματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐδοξολόγουν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν τῷ ναῶ τῆς μητροπόλεως, ἅτινα ἐζητωκραύαζον ὑπὲρ τῶν μεγάλων δυνάμεων, ποῦ εἶναι σήμερον νὰ διαρραγῶσιν εἰς ἀναφανήσεσι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους των, ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς των

τιμῆς; Πού είναι τὰ βεγγαλικά, ἅτινα ἐκάησαν ἐν χαρᾷ ὅτε τυπικὸν ἐγγραφὸν ἐκοινοποιεῖτο πρὸς τὴν κυβερνήσιν, πού είναι νὰ συνοδεύσωσι τῶρα φαιδρότερα τῶν οὐρανίων ἀστρῶν τὴν ὑψηλὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ τόπου τῶν; Πού είναι ὅλα τὰ βεβακχευμένα ἐκεῖνα πλῆθη νὰ δείξωσιν, ὅτι συμμερίζονται τὴν πρᾶξιν ταύτην τῶν κυβερνητῶν;

Οὐδενὸν σιωπῆ παρεκλούθησε τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ ἡ λήθη ἐτοιμάζεται νὰ τὸ καλύψῃ ὑπὸ τὸν παγερὸν τάφον τῆς. Ἄλλ' οὕτω λοιπὸν πρέπει νὰ θάπτηται ἡ τιμὴ ἐνὸς ἔθνους; Οὕτω πρέπει νὰ διακυβεύηται ἡ ἀπόληψις λαοῦ καυχωμένου καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν, ὅτι είναι ἀπόγονος ἡρώων;

Πάντες γνωρίζομεν τίς πταίει διὰ τὴν ἐπώδυνον ταύτην τῆς Ἑλλάδος ἀσθένειαν. Διότι είναι ἀσθένεια νὰ πονῆ τὸ ἔθνος, ἢ δὲ κυβερνήσας νὰ ἐνθουσιᾶ. Πάντες γνωρίζομεν πού ἔχει τὴν πηγὴν τῆς ἢ νόσου αὗτη. Ἡρξάτο ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει σπεύσαντα ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπομείνωσι τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου ἐντὸς τοῦ κράτους γυμνά καὶ ἀνυπόδητα καὶ ἄσιτα γυρίζοντα εἰς τὰ βουνά. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἦρξάτο, ὅτε ἡ ἐθνικὴ σημαία μόλις ξεδιπλωθεῖσα εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ δομοκοῦ ἐτυλίχθη αἰσχροῦ, ἕνα ἐπισθοδρομήσῃ χάριν τῆς πετωματικῆς πολιτικῆς.

Ἡλλαξεν ἡ πολιτικὴ ἐκεῖνη; Ὁ κόσμος δὲν τὸ ἐνόησεν ἀκόμη, διὰ τοῦτο ψυχρῶς ἤκουσε τοῦ διατάγματος τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Ἡλλαξεν ἡ πολιτικὴ ἐκεῖνη; Ὁ κόσμος δὲν τὸ ἐνόησεν, διότι ἡ βραδύτης αὕτη περὶ τὴν δημοσίευσιν εἶναι ἔνοχος, μαρτυρεῖ ἀπόφασιν ἀναπεφάσιτον, παιγνίδιον, οὗ τὸ ἀποπέλεμα ἀφίεται εἰς τὴν τύχην.

Καὶ τὰ ἔθνη ποτὲ δὲν παίζουναι τυχερὰ παιγνίδια. Θυσιάζουσι τὴν νεότητά αὐτῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωσι τὴν ποιοῦσθαι ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅτι αὐτὸ, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ᾖναι, δὲν θὰ ᾖναι προῖόν τῆς τύχης, ἀλλὰ τῶν πραγμάτων ἐν ἐπιγνώσει.

Σφίγγε.

A! KYRIE TRIKOYTH!

Ἴβνε μᾶλλον κίνδυνον νὰ τὰ βάλη τις μὲ ὅλους τοὺς ἄνδρας παρὰ μὲ μίαν γυναίκα· φαντασθῆτε δὲ τί ἔχει νὰ πάθῃ ὅστις τολμήσῃ νὰ βίβῃ τὸ γάντι εἰς πολυάριθμον ὄμαδα αὐτῶν, ὄπλισμένων μὲ νεότητά καὶ καλλονῆν.

Ἄ, κύριε Τρικούπη! Ὁσον ποιοῦσθαι καὶ ἂν ἔχητε εἰς τὰς ἰδέας σας θέλετε ἀναγκασθῆ, μετ' οὐ πολλοῦ, νὰ ὁμολογήσῃτε, ὅτι ἦτο μέγιστον λάθος τὸ περὶ ἐπιστρατείας ἀέτρον σας, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ἐνδιαφερομένης μεριδος.

Χθὲς μία ἀπὸ τὰς ἐρωμέναις μου, ἡ Ξανθὴ, σὲ ἀπεκάλει Ματᾶ καὶ ἡτοιμάζετο νὰ γείνῃ Καρλόττα, ὅταν, ἐν ὄνοματι τῆς ἐλευθερίας δῆθεν, θὰ μεσῆρθε μακρὰν τῆς τίς οἶδε πόσον.

Ἐνθυμαῖσθε ποιοὶ χεῖμαρρος ψῆφῶν ἀνέδειξε δῆμαρχον, ἐναντίον ὁλων τῶν στοιχημάτων τοῦ φίλου σας κ. Πάλλη, τὸν μέγαν τῆς **λυσαντερίας** εὐεργέτην κ. Σουτζόν; Διὰ τί τάχα; Διότι εἰς τῶν κυριῶν τὰ ὅσα ἀντήχει μονοτόμως πλέον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κυριακοῦ, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἦτον εὐπρόχτερον, γλυκύτερον, πρωτοτυπώτερον.

Ἄν ἐμειδίατε λοιπὸν μέχρι σήμερον μὲ τοῦ Γιάννη τὴν ὑποδατικὴν ἀντιπολίτευσιν, τρέμετε τώρα, ὅτε σὰς ἀντιπολιτεύονται δαίμονες, καὶ δαίμονες ὄρατοι.

Βεβαίως, προκειμένου περὶ πατρίδος, πρέπει νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἐσχάτη θυσία, ἀλλ' ὅταν τὰ τῆς πολιτικῆς σημαία

οὐδόπως προμηνοῦσαι πολεμὸν, εἶναι πολὺ τυραννικὸν νὰ ἀφαίρεσθε τὰ εἰδωλά τῶσων γυναικείων καρδιῶν, καὶ νὰ τὰ θέσητε μαλίστα εἰς θέσιν ἐπισημᾶν. Ἄλλ' καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὁ πόλεμος ἦτον ἐπὶ θύραις, ἔπρεπε νὰ οκερθῆτε πολὺ, καὶ νὰ σταθμιστε καλῶς τοιοῦτου μέτρου τὴς συνεισφοράς; πῶν ἢ ἀποροσῆτε νὰ τὸ πραγματοποιήσῃτε.

Τι ὄρατε ἂν προφυλαχθῆτε τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸν Τούρκον, καὶ ἀπ' ἐξέου ἐθέσητε τόσας χιλιάδας τρυφερῶν ψυχῶν εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ ἔρωτος; Καὶ γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἶναι Τούρκος τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης· τὰ βάζει καὶ μὲ αὐτοῦ; τοὺς θεοὺς. Τί δὲ θὰ γείνῃ ἡ Ἑλλάς, ἂν ὁ μαρμαρμὸς εἰσδύσῃ εἰς τὴν παρθένον τῆς τῆς ἀφροδίτα στηθῆς;

Ἄ, κύριε Τρικούπη, ὁ πολιτικὸς πρέπει νὰ μετρᾷ τὸ πᾶν μὲ τῆς λογικῆς καὶ τῆς πείρας τὸ μέτρον, ἀλλ' ὑμεῖς, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχετε προμηθευθῆ τοιοῦτον.

Κλαῖουσι, κλαῖουσι τὰ κορίτσια καὶ ἕκαστον δάκρυ τῶν ἰσοδόμων μὲ ἐπάσῃν ἄρθρα τῆς «Βφημερίδος», κ. Τρικούπη.

Καί, νὰ σὰς εἰπῶ, δὲν ἔχουσι ἀδικονετὰ τσαμέντα φαντασθῆτε κείνης, πόσα θὰ μείνουν εἰς τὰ κρύα ἀπὸ ἐμὲ μόνον, τὰ ὅποια τὴν καρδίαν τσιμποῦν μία Ξανθὴ, μία μεταλλοχρῶνῆ, μία καστανοφθαλμος, μία Ξανθὴ μὲ μαύρα μάτια καὶ μία μελαγχρῶνῆ μὲ γλαυκὰ, — διότι δοξάζω πῶς ὅ,τι ἔκαμεν ὁ θεὸς· εὐλογῶν ἐν τῇ γυναικείᾳ φόρμῃ εἶναι. εἴς ἱσοῦ sublime, ὑπ' οἳανδήποτε ὄψιν καὶ χρῶμα ἂν παρουσιάζηται, ἐπομένως οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ· πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τις ὄλων. Ἄν δὲ πάντες οἱ συνομήλιμοι μου ἔχουσι τὸσόν ἀριθμὸν, συλλογισθῆτε τί ἐγκατάλειψι καὶ ἔρημία!

Ἄλλ' καὶ οἱ ἡμεῖς; δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἐσκληρὸν τὸ μέτρον σας, κ. Τρικούπη. Ἡμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Μικυάλη, γνωρίζομεν παντὸς ἄλλου κάλλιον νὰ ὑπερασπιζώμεν τὴν πατρίδα μας κατὰ τῶν ἐχθρῶν,

ἀλλ' ὅταν ἔχῃ ἀνάγκη. Ἴσως εἰπῆτε ὅμως ὅτι μᾶς ἐτοιμάζετε διὰ τὴν ἀνάγκη. Πῶς; Ἡμεῖς, ὅτινες εἴχομεν τὸν Θεμιστοκλέα πρόγονον, ἔχομεν χρεῖαν προετοιμασίας; Δὲν ἔχομεν καρδίαν μεγάλην; Τί τὰς θέλετε τὰς ἐπιστρατείας;

Συλλογισθῆτε, πόσον θὰ πάθῃ ἡ φιλοτιμία τοῦ καλοναγεμένου ἐκείνου νέου, ὅστις, ἀφοῦ μετεβάλλετο ὑπὸ τοῦ δεινοῦ Λαμπίκα εἰς ζῶν φιγουρίνιον, δὲν παρουσιάζετο εἰς τὸν κόσμον πλὴν ἐρωτήσῃ εἰκοσάλις τὸν καθρέπτην τοῦ, ὅταν τὸν ἐνδύσῃ τὸ Φρουμαρχεῖον μὲ τὰ ἐν εἶδει σακκουλίου παληούρα κάτου.

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου, νὰ κτυπᾷ ἡ ὄρα καθ' ἣν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀστερῶν συνήντα τὴν ἐρωμένην του, καὶ νὰ μὴν ἤμπορῇ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸν Μενδρεσῆ, νὰ ᾖνε σκοπός! Καὶ μετ' ὀλίγον νὰ εὐρίσκηται οὐχὶ παρ' ἐκεῖνη εἰσπνέων τὸ μύρον τῆς κόμης τῆς, ἀλλὰ παρὰ κοιμημένους συστρατιώτας τοῦ ῥοσῶν τὸ ἄρωμα τῶν ποδῶν των!

Ἄ, κύριε Τρικούπη!

Μόνον εἰς τοὺς συζύγους καὶ τὰ γερροντοπαλλήκαρα εἶνε ἴσως ἀνεκτὸν τὸ τῆς ἐπιστρατείας διάταγμα.

Τῶν μὲν αἱ σύζυγοι, μὴ εὐρίσκουσαι πλέον ἀνάπρωτι-γούς, θὰ ἀφιερωθῶσιν ὅλος εἰς τοὺς τακτικούς τιῶν συζύγους, τῶν δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἀπόπειραι θὰ ὦσιν εὐτυχέστεραι, διότι ἐπὶ τέλος τι θὰ κάμουν καὶ τὰ κορίτσια τὰ καυμένα, θὰ στραβοκυτᾶζουσι τοὺς γέροντας, ἐλλείψει νέων.

Ἐν τέλει, κακίστην ἐνεποίησε καθ' ὅλην τὴν κοινωνίαν ἐντύπωσιν ἡ ἀνταισθηματικὴ αὕτη πρᾶξις τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις μεγίστας ἀφεύκτως θέλει ἐπιφέρει εἰς τὰ τοῦ τόπου πράγματα ἀνωμαλίας.

Ἄ, κύριε Τρικούπη!

Μάριος.

Δ'. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ» 9

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΓΕΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἐξ προηγ. φύλλον)

Τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ χοροῦ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μώρ καὶ τῆς ἐπανόδου ἐπομένως τοῦ Ἑδουάρδου, εἰς μίαν τῶν ἀπομακρυσμένων συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου, καὶ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα οἰκίου τινὸς παλαιοῦ συνέβαινε σκηνὴ σπαρταξικὰς καρδίας. Ἦτο ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ὁπότε φωναὶ ἀγρυαὶ ἐκ τῆς μεμονωμένης οἰκίας ἐξῆγειραν τοὺς πέριξ. Κλέπται! κλέπται! ἐφώναζον πάντες χωρὶς νὰ εἰσεύρωσιν ἀκριβῶς τί συμβαίνει καὶ ὤρμησαν διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἐπάνω. Εἰς ἐν τῶν δωματίων ἠκούοντο φωναὶ ὑπέκωφαι πάσχοντος.

Φῶς! φῶς! ἐζήτουν πάντες καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἦναψε τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης λύχνον, φοβερὰν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Νεανίας μόλις ὑπερβὰς τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔκειτο χαμὰ καὶ ἐξηπλωμένος καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν ἀποστάζουσαν ἐπί αἵμα ἐπὶ τοῦ στήθους του πληγὴν, τὸ ὑποκάμισόν του ἔφερε κηλίδας αἵματος, ὁ λαιμοδέτης καὶ τὸ σανίδωμα, ἐπίσης εἰς τὸ πλευρὸν του δὲ παρέκειτο αἱμοσταγὲς ἐγγχειρίδιον. Ὁ δὲ πληγωμένος εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὅμου, τὸ βλέμμα σχεδὸν ἀπλανὲς καὶ ἐφαίνετο ἐξηγητὴν ἐντελῶς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὀχρόλευκον, ὡς ἡ ἀναλυομένη λαμπρὰ καὶ εἰς τὸ χεῖλος του εἶχε ἀπομείνει ὡσεὶ λησμονημένος ὁ μορφαρμὸς τῶν ἀλγηδόνων.

Νὰ φωνάξωμεν τὸν ἰατρὸν, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, δὲν εἶναι νεκρός.

Οἱ ἀναθάντες χάριν περιεργείας ἦσαν ἀληθῶς πολλοί, οὐδεὶς δ' αὐτῶν ἠδύνατο νὰ παράσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν πάσχοντα καὶ συνεζήτουν μόνον χαμηλὴ τῇ φωνῇ, οἱ μὲν διατεινόμενοι ὅτι ἤτοκτόνησεν, οἱ δὲ ὅτι ἐδολοφόνῃ.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιηθεῖσα ἐφθασεν ἀμέσως καὶ ἐσπευσε νὰ μάθῃ παρὰ τῆς οἰκοδέσποινης τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παθόντος.

Ἄλλ' ἡ οἰκοδέσποινα οὐδὲν ἄλλο ἐγνωρίζεν εἰμὴ μόνον,

ὅτι ἐκαλεῖτο Ἑδουάρδος Δωρναὶ καὶ ἦτο διευθυντὴς τοῦ γραφείου ἐμπορικοῦ τινος οἴκου.

Ἐν τούτοις ἐφθασε καὶ ὁ ἰατρός, ὅστις ἐσπευσε νὰ δεῖσῃ τὴν πληγὴν τοῦ πάσχοντος καὶ νὰ τῷ παράσῃ τὰς πρώτας βοηθείας. — Ἐφαίρει ἴσως ἐλπίς νὰ σωθῇ — εἶπεν ὁ ἰατρός — Ἡ λιποθυμία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ αἵματος.

Δύο ἐκ τῶν παρισταμένων ἔθεσαν τὸν πάσχοντα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζῶην διὰ τῶν πτητικῶν ἀρωμάτων, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας ἐφρόντιζε νὰ κλείσῃ καὶ σφραγίσῃ τὸ κιβώτιόν του.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης ἐφερον τὸν πάσχοντα ἐπὶ κρεβάτου εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγ. Θωμᾶ. Εἶχεν ἤδη συνελθεῖ ἄλλ' δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ λαλήσῃ καὶ ὁ ἰατρός εἶχεν ἐμποδίσαι τὴν ἀστυνομίαν νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. Μόνον δὲ μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ὁ ὑπάλληλος ἦλθε νὰ λάβῃ τὴν κατάθεσιν του.

Γνωρίζετε τοὺς δολοφόνους; Εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ἂν τοὺς ἴδῃτε θέλετε τοὺς ἀναγνωρίσει ἀμέσως; — Ἡρώτησεν ὁ ὑπάλληλος, τὸν πληγωμένον, ὅστις εἶχεν ἀνακαθίσει ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Μοὶ ἐνετυπώθησαν τοσοῦτον οἱ χαρακτῆρες των — ἀπάντησεν ὁ Ἑδουάρδος — ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ

τοὺς ἀναγνωρίσω ἀμέσως. Ἄ! ἐὰν ὑπαινεύοντο, ὅτι δὲν ἤθελον ἀποθάνει ἀμέσως. . .!

Ὁ ὑπάλληλος ἐσήμανε τὸν κώδικα, ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ὠδηγήθησεν ἐνώπιόν του, ὅσοι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς οἰκοδέσποινης εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Ἑδουάρδος περιέφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου. — Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν — εἶπεν — οὐδεὶς. Προσήγαγον ἔπειτα ἐκτὸς τῶν ὑπηρετῶν τοὺς γείτονας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Ἑδουάρδος ὀμολόγησεν, ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζει.

Δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ συμβάντος — ἐξηκολούθησε τὴν διήγησιν τοῦ Ἑδουάρδου — ἀνθρώπος τις μετρίου ἀναστάματος, ἰσχνός, μὲ γενεαὶάδα μέλαιναν καὶ δασεῖαν μάλλον, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ μοὶ ἐδείξεν ἀποδεικτικὰ ἐμπορικοῦ τινος οἴκου, εἰς ὃν εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε καὶ μοὶ ἐζήτησε νὰ τὸν συστήσω εἰς τὸν κ. Δάξωνα, ὅπως τῷ δώσῃ ἐργασίαν, διότι ἔξενος εἰς τὸ Λονδίνον, δὲν εἶχεν ἄλλο καταφύγιον ἢ τὴν ἐργασίαν, ἦρχετο δὲ πρὸς με ὡς πρὸς συμπατριώτην καὶ ἐζήτησε προστασίαν.

Γῶ ὑπεσχεθῆν τὴν συνδρομήν μου, ἀλλ' ὁ κ. Δάξων εὐρίσκατο τότε εἰς Μάντσεστερ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προσῶ εἰς οὐδέν. Τότε προσποιούμενος ἀρχαίαν φίλιαν, τὴν ὁποῖαν οὐδ' ὄλως ἐνεθυμολόμην, ἤρχισεν νὰ με ἐξετάζῃ περὶ τῆς οἰκογε-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μέχρι τούδε η δημοκρατία έφεραν επί των ώμων της τόν κ. Φιλήμονα· αυτή τόν παρουσίαζεν εις τούς εκλογείς, αυτή τού εξέθετε κάλπας, αυτή τόν αντιπροσώπευεν, αυτή τόν εξέλεγε βουλευτήν· ο κ. Φιλήμων τήν είχε πάντοτε εμπρός του, ήναγκάζετο να τήν βλέπη, ήναγκάζετο να πιστεύη εις τήν υπαρέξιν της.

Μετά τας εκλογάς εξήτησεν ο κ. Φιλήμων να αποδώσι εις τήν δημοκρατίαν τό κοπιμέντον και ήρχισε να τήν φέρη αυτός επί των ώμων του. 'Βντεϋθεν δέν τήν έβλεπε, διότι τήν είχαν οπισθεν του και, επειδή ήτο αρκετά βαρεία διά τούς ώμους του, ούτε να γυρίση ήδύνατο να τήν ιδή.

'Η Δημοκρατία όμως πρό πολλού ξεγλύστρησε από πάνω του, χωρίς να τó ένοηση ο κ. Φιλήμων, οστις εξακολουθεί να πιστεύη ότι τήν κουβαλεί ακόμα, και κάμνει μάλιστα και τόν κουρασμένον.

Τόν νερόβραστο φιδέν μας, οστις περιχύθηκε εις έν εύμορφο κομμάτι... του Βερναρδάκη τόν γνωρίζετε.

Προκειμένου περί αυτού εκ των τριών ευφώνων Χ. ο πρώτος έλεγε με άρειμάνειον κωμικόν :

— Είς τας φλίβας του βρέι... τίλιο !!

'Η επιστράτευσις άκόνισε φοβερά τήν ευφύιαν των νέων μας, όπως ο δρόμος άκονίζει τήν όρεξιν.

Τό παράσημον της άρχιεπισκας όφείλει να τό λάβη εκείνος, οστις δηλών δθθεν τόν άδελφόν του ως άποθανόντα, ένέγραψεν έαυτόν εις τό νεκρολόγιον.

Νέος τις, φοιτητής, κληρωθείς τό 1879, είχε δηλώσει ότι αναβάλλει τήν στρατιωτικήν ύπηρεσίαν μετά τήν άπο-

περάτωσιν των σπουδών του· ή αναβολή του έγένετο δεκτή. Καί όμως έκληρώθη πάλιν διά τήν έφεταινήν στρατολογία, υποχρεούμενος ως γνωστόν εις τριετή θητεία.

Νομίζομεν ότι εκ των δραστικωτέρων μέσων προσελύτωσης της νεολαίας υπό τας σημάϊας είναι ή αυστηρά δικαιοσύνη και ή πιστή εφαρμογή των νόμων.

Είς τούς Πειρατάς της Σαβάνας έν εκ των προσώπων του δράματος εισέρχεται επί τήν σκηνήν έπιφωνών :

— Τί ήλιος! Τί χώμα!

Είς εκ των θεατών :

— 'Ως φαίνεται και σ' τό Μεξικόν κένενα ζούτσον θαχουνε δήμαρχον.

300,000 δραχμών δάνειον συνομολογεί ο Δήμος διά τήν οικοδομήν άγοράς.

'Αλλά, άστείται δημοτικά άρχαι, αυτή είναι πρώτη ά-άγκη του Δήμου ή **τό νερό και οί δρόμοι, οί δρόμοι και τό νερό :**

'Η παρεπίσθητα υπό των λογίων νέων του δημοτικού συμβουλίου, οστινες κροτούν παλαμάκια ότι θ' αποδώσουν άρχαιότητα εις τήν έπιστήμην!

'Η Χωματούπολις του κ. Φιλήμονος, ή Κοπρούπολις του Σαύτσου να φροντίζουν περί άρχαιολογίας! Καί ως πνιγώμεθα από τό χώμα! "Ας λιθιάζωμεν από τήν λάσπην!

'Επαρχιώτης ποιητής έλεγεν εσχάτως περί της ιδιαιτέρας του πατρίδος :

— Βλέπων τας φυσικάς της καλλονάς σου έρχεται να είν ή ψάλημ' παρατηρών όμως τήν κοινωνίαν της, γαργαλιζέσαι να της τά ψάλης.

νείας μου, περί του θείου μου Κόμητος του Σαιν-Μώρ επί τοσοούτον, ώστε ένόμιζον, ότι είχαν ένώπιόν μου άνακριτήν. 'Εγνώριζεν ήδη τήν κατοικίαν μου και με παρεκάλει να τόν δεχθώ τήν έπισύσαν, όπως μοι παρουσίαση τά πιστοποιητικά του.

Τήν έπισύσαν ήλθε τωόντι συνωδευμένος υπό τινος φίλου του, τόν όποιον μοι συνέστησεν υπό τό όνομα του Καρόλου Δεσορέλ, οστις μετέβαιεν εις Νέαν 'Υόρκην, όπου είχαν ήδη τας υποθέσεις του. Καί ο νεοελθών ήρχισε να με έρωτά περί του θείου μου πάλιν Κόμητος Σαιν-Μώρ και του άνεψιού του, οστις έμενεν εις τας 'Ινδίας και οστις έμελλε μίαν ήμέραν να ήνε ο κληρονόμος του. Τήν έσπέραν με προσεκάλουν εις τό δειπνον εις τό 'Αστν. Δέν είχαν πρόχειρον λόγον να άρνηθώ και ήναγκάσθη να τούς άκολουθήσω. 'Ο Δεσορέλ ήτο ο προσφέρων· τό δειπνον ήτο πλούσιον. Διέταξαν να μας φέρωσι μετά τό Βορδώ, Καμπανίτην. Είμεθα εύθυμοι πάντες και έν διαχύσει αισθημάτων. Είχον ένώπιόν μου δύο συμπατριώτας, δύο νέους φίλους, δύο... 'Α! τί ήδύναμην να υποπτευθώ;

Και ο πάσχων έσιώπησε προς στιγμήν άπαυδήσας, εξήτησεν ύδωρ και άφού έπιεν, επανέλαβε τήν διήγησίν του.

— Τήν νύκτα τοίς προσέφερον τό τέιον μετά τό δειπνον εις τήν οικίαν μου. 'Βκει ο Δεσορέλ ήρχισε να γίνηται ένοκλητικώτερος με τας έρωτήσεις του περί της οικογενείας

του Σαιν-Μώρ, αέτινες έπιπτον ως βροχή ή μία μετά τήν άλλην. Τώρα με ήρώτα, πότε απέθανεν ή σύζυγός του, άλλοτε αν είχαν άλλους πλαιοστέρους συγγενείς του έν Καλκούτα άνεψιού του. Είς πάσας τούτας τας έρωτήσεις απεκρινόμην χωρίς να έννοώ εις τί ήδύναντο να τώ χρησιμεύσουν αι πληροφορίαί αύται. 'Ητο ή δωδεκάτη της νυκτός, οτε άπεχωρίσθημεν. Είχον καρδιαίαν, ο Καμπανίτης και μετ' αυτόν τό κονιάκ με είχαν ζαλίσει. 'Εβασίλευε τότε περίξ σιγή βαθεία, όποτε κατεκλίθην. Αίφνης ήκουσα τριγμόν παρά τήν κλίνην, άνεκάθησα υποθέτων άκόμη ότι άπατώμαι. 'Αλλ' εις τό σκοτός μοι έφάνη ότι ειδόν τι να κινηται. 'Ορμησα τότε προς τήν τράπεζαν, όπου είχαν άποζωσθ ή τό πολύκροτον, άλλα στίβαρά χείρ με έκράττησεν από του στήθους και ως άστραπή ταχύ τό έγχειρίδιόν του ήσθάνθη εμπνηγνόμενον εις τά στήνεα μου. Καί κλονούμενος κατέπεσα φωνάζων βοήθειαν...

— Καί ο δολοφόνος εκείνος...;

— 'Ητο ο ύπνρέτης του Δεσορέλ, οστις δσάκις ο κύριός του ήρχετο εις τήν οικίαν μου εισέρχετο και αυτός μετ' άλλων εις τό δωμάτιόν μου, τώρα μεν να άναγγείλη τι εις τόν κύριόν του, τώρα δε να τώ έγχειρίση επιστολάς. Τώρα ένθυμούμαι τό δολοφόν ένείνο βλέμμα, με τόν όποιον εξήταζε τό δωμάτιόν μου. 'Ενθυμούμαι ότι, δσάκις εξήρχετο και επανέκλειε τήν θύραν προσποιούμενος τόν άφρημένον

Μεταξύ των διορισθέντων εσχάτως 'Εφόρων Γραμματέας εις φέρει όνομα : Κανάτας.

'Ιδού εύκαιρία διά τήν ίχνεύονα «Πρωίαν» να γράψη ότι επί Τρικούπη αντιπροσωπεύθη και ή συντεχνία των κανατάδων.

Τεσσαράκοντα ήμέρας ένήστειυσεν ο Χριστός επί του 'Ορους των 'Ελαιών και έννομίσθη και τούτο ως θαύμα, ως έργον Θεού. Τό διάφορον δε αυτό τό δημοσιεύει τό Εύαγγέλιον, έφημερίς του καιρού εκείνου.

Τεσσαράκοντα ήμέρας καθ' όλας τας πιθανότητας θα νηστεύση και ο 'Αμερικανός Τάννερ· τό δε γεγονός αυτό τό δημοσιεύουν οι Καίροι του Λονδίνου, των όποιων ή τελευταίτης ως άξιοπιστού έφημερίδος έχει κάποιαν διαφοράν με τό Εύαγγέλιον.

'Αν τά θαύματα κάμνουν τας θρησκείας, δέν άξίζει του θαυμασίου 'Αμερικανού Τάννερ να ιδρύση θρησκείαν Ταννερισμού ;

Οί πρώτοι προσήλυτοι του Χριστού ήσαν οι πτωχοί και αι γυναίκες.

Περί της νηστευτικής δυνάμεως των γυναικών δέν έχομεν μεγάλην ύπόληψιν, άλλα περί των πτωχών είμεθα βέβαιοι ότι θ' άσπασθώσι τήν θρησκείαν του Τάννερ, με οία δή τινα δόγματα και αν τήν παραγμίσχη.

Κυρία της εκ των δυσκόλων ήνάγκασε επί τέλους τόν έραστήν της να έπιφωνήση :

— 'Ω! δέσποινά μου, με υποβάλλετε εις τήν τύχην του Τάννερ.

— Με μόνην τήν διαφοράν ότι τό σαράντισμά σας δέν θ' αύξήση ποσώς τας έλευθερίας σας.

Γνωστόν ότι οι ζωοκλόποι εξαιρούνται εκ της έπιστεμ-τεύσεως.

Τήν εξαίρεσιν αυτήν ύπενόμιζε προχθές κόρη τις πρεβόν έρωμένον της, παντοιοτρόπως άγωνιζομένη να τόν άπαλλάξη από της στρατιωτικής ύπηρεσίας.

Και εκείνος :
— "Ε! τότε ψυχή μου να σε κλέψω.

Και έν άκρον άκρον αντίθεσεως :
— Να λέγεσαι 'Ρότσιλδ και να κάμης τόν έμπορον της 'Οδοϋ 'Ερμού.

Φιληνάδα εξωμολογείτο εις φιληνάδαν της :
— Καυμένη, τώρα που με βλέπεις, με κορτεζάρουν τέσσερες. (Τούς αριθμεί). Δέν ζεύρω ποιόνα να προτιμήσω.
— Να προτιμήσης και τούς τέσσαρας.
— Τί, με πήρες για καμμιά εκλογική περιφέρεια ;

Εύφωνα Τούρκου δημοσιογράφου. Τουρκική τις έφημερίς γράφει ότι άφού εις τήν ένεκα του ελληνικού ζητήματος ναυτικήν έπίδειξιν θα λάβουν μέρος αι δυνάμεις αι συνυπογράψασαι τήν συνθήκην του Βερολίνου, νομίζομεν ότι και ή ημετέρα κυβέρνησις, ως συμμετασχούσα της συνθήκης του Βερολίνου, πρέπει ν' άποστείλη εις τήν έπίδειξιν ζεύγος θωρηκτών.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

— Μωρέ Γιάννη ούτε ένα βεγγαλικό να μη κάψουμε για τήν επιστράτευσι !

— Θα τό κάψουμε 'ς τά Γιάννενα, με βλάμη.

άντι του στροφώος άνέσυρε τήν κλειδα και ο Δεσορέλ έγέλα με τόν ύπνρέτην του. 'Ο άνθρωπος ούτος είχαν εισέλθει βεβαίως δι' άντικειδος τήν έσπέραν εκείνην εις τό δωμάτιόν μου, πρό του επανέλθωμεν άκόμη εκ του 'Αστεως και εκρύπτετο υπό τήν κλίνην μου.

— 'Αλλ' οι άνθρωποι ούτοι—ήρώτησεν άπορών ο υπάλληλος— τί συμφέρον ήδύναντο να έχωσιν εκ τούτου. Είπετε ότι τά χρήματά σας έμειναν άνέπαφα...

— 'Ιδού ο, τι άγνοώ.

— 'Αλλά δέν ένθυμείσθε αν προϋπήρξε μεταξύ ήμών τι..

— Ούδέν· είχομεν άποχωρισθ φίλοι.

— 'Ο δολοφόνος δέν είχε βεβαίως λόγους να ενεργή δι' εδιον λομαριασμόν. 'Εδω κρύπτεται μυστήριον. 'Ανατρέξατε εις προγενεστέρας εποχάς. Μη τυχόν συννητήθητε ποτε μετά των ανθρώπων αυτών ;

— Ουδέποτε, Κύριε. Μοί ήσαν έντελώς άγνωστοι. 'Ο υπάλληλος έμεινε διαπορών και σκεπτόμενος.

— 'Ακόμη μίαν έρώτησιν— προσέθηκε μετά τινας στιγμάς σιωπής— μήπως σας άνεφερε τις εξ αυτών τι περί της οικογενείας του, μήπως θέλων να διασαφηνίσχη τό προς τήν οικογενείαν σας ένδιαφέρον, σας ειπέ ποτε ότι ύπάρχει συγγενεία τις μεταξύ σας... ο κ. Δεσορέλ έσως ;

— Συγγένεια...

— 'Ως εκ του Κόμητος του Σαιν-Μώρ.

— Ουδέποτε.
— 'Εκτός του έν Καλκούτα άνεψιού, ήμεις είθεο ο πλοσιότερος συγγενής του Κόμητος, δέν έχει ούτω, Κύριε ;
— Μάλιστα.
— 'Ο θεός σας αυτός ζή...
— 'Οχι.
— 'Αλλ' έν όσφ εξη είχε τακτικήν άλληλογραφίαν μετά του έν Καλκούτα άνεψιού του ; Βίναι καλά ;
— 'Αγνοώ· διότι μετά τόν θάνατον του Κόμητος ουδέμία περί αυτού ύπάρχει είδησις.

— 'Ο υπάλληλος ύποπτεύετο πολλά· αλλά δέν έτόλμα να είπη τι και παρεκάλεσε τόν 'Εδουάρδον να κατακλιθή, ζητών παρ' αυτού συγγνώμη, διότι επί τοσοούτον τόν εκράτησεν και άπεχώρησεν.

('Ακαλουθεί).

Κ. Ξένος.

ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΜΠΑΛΩΜΑΤΗΣ (Μελάνον)

Μιά φορά κ' έναν καιρό ήταν ένας μπαλωματής. Είχε περά βαριεστιάσει τραβώντας την πισσωμένη κλωστή του κ' έσουλλογίζονταν πώς να καταφέρει να κερδίσει παράδες με κανέναν άλλο τρόπο. Μια μέρα εκεί που χάζευε ξέχασε πώς είχε ακουμπήσει μπροστά του μια γαβάθα με γάλα και ή μύγαις—γιατί ήταν καλοκαιρι—μαζεύθηκαν 'ς τὸ γάλα που έβγαυε ολόμαυρο. Τότε ο μπαλωματής γυρίζει έξω και καθώς βλέπει ὅλο εκείνο τὸ κακό, σηκώνεται καταθυμωμένος, ἀπλώνει τὸ χέρι καθώς κάνουν εκείνοι που πιάνουν μύγαις και χὰπ μιά!...

Κάμποσαι έφουγαν, έμειναν όμως αρκεταίς μεσ' 'ς τὴ φύρα του. Ἄρξιος να τὰς μετρήσει καὶ ήταν πεντακόσαις. Τί κάνει τότε; Φτιάχνει ένα μεγάλο σανίδι, γράφει ἀπάνω με μεγάλα μεγάλα γράμματα: **ΜΕ ΤΟΝΑ ΧΕΡΙ ΤΣΑΚΟΝΩ ΣΟΟ**, και τὸ κρεμνὰ έμπρός 'ς τὸ μαγαζί του.

Πρέπει να μάθετε πὸς τότε ὁ βασιλεὺς είχε πόλεμο με τὴ γειτονική πολιτεία. Κάθε λίγο όμως τὴν ἐπάθλινε, τόσο που μιά μέρα που γύριζε κυνηγημένος έτυχε να περάσει ἀπ' τὸ μαγαζί τοῦ μπαλωματῆ και εἶδε τὴν ἐπιγραφή.

Ἄμέσως προστάζει τὸν μπαλωματῆ νὰρτὴν μπροστά του. Αὐτός ὁ φουκαρὰς καταφοδισμένος, καταντροπιασμένος τρέχει εὐθύς.

— Εἶναι ἀλήθεια πὸς με τὸ ένα χέρι σκοτόνεις πεντακόσους;

— Ναίσκε, ἀφέντη βασιληῶ, ἀποκρίνεται ὁ μπαλωματῆς κ' ἐτρέμε 'σάν καλόμι.

— Βαστὰ ἡ καρδιά σου να πὰς να πολεμήσης με τοὺς ἐχθροὺς μας;

Ὁ μπαλωματῆς ἀπὸ τὸνα μέρος είχε ἐλπίδα να κερδίσει τίποτε, ἀπ' τὴλλο πάλι 'φοβοῦντανε. Εἶπε όμως με τὸν λόγῳ του: εἴτε πεθάνω, εἴτε ζῆσω αἰώνια μπαλωματῆς, δὲν ξερω 'ς τὴν πίστι μου ποὺ εἶνε χειρότερο, ἀς δοκιμάσουμε. Τότε ἀποκρίνεται:

— Ναίσκε, ἀφέντη Βασιληῶ, δώστέ μου ένα ἄλογο και εὐθύς, πηγαίνω και διώχνω ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μας.

— Καλὰ, λέει ὁ Βασιληῶς, ἂν τὸ κατορθώσης, θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γυναίκα.

Ὁ μπαλωματῆς χωρίς να χὰση καιρὸ ἀναβαίνει 'ς ένα ἄλογο (και δὲν ήταν ἄξιος να σταθῆ κ' ὄλα) και παίρνει κ' ένα μακρὸ κοντάμι που είχε κερφωμένο τὸ σανίδι τοῦ μαγαζιού: **ΜΕ ΤΟΝΑ ΧΕΡΙ ΤΣΑΚΟΝΩ ΣΟΟ**. Οἱ ἐχθροὶ καθὼς βλέπουν έναν καθολάρη νὰρ-χεται κατ' ἐπάνω τους και διαβάζουν τὰ γράμματα, καταφοδισμένοι τὸ βάζουν 'ς τὰ πόδια. Ὁ βασιληῶς που κ'ύ-ταζε ἀπὸ μακρὰ, καθὼς εἶδε πὸς έφουγαν, τρέχει κ' αὐτός να βοηθήσῃ τὸν μπαλωματῆ. Ἄφου ὅλοι οἱ ἐχθροὶ εἰδιώ-χθηκαν, ὁ μπαλωματῆς, ὁ βασιληῶς και ὅλος ὁ στρατός γύρισαν 'ς τὸ παλάτι και εὐθύς τὴν ἄλλη μέρα ἐστρα-νέθηκε ὁ μπαλωματῆς τὴν κόρη τοῦ βασιληῶ.

Τὴν πρώτη βραδιά ὁ μπαλωματῆς ἦτον κατευχαριστη-μένος, ἀφου όμως ἀπεισιμῆθηκε, ὡνειρεύθηκε πὸς 'μπάλωνε

παπούτσια ἀκόμη, και εἶνε μεσ' 'ς τὸν ὕπνο του τρομέ-ραις γροθιαῖς τῆς γυναίκας του. Αὐτὴ ἡ κακομοίρα 'πῆγε τὸ πρωτὸ με τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα και παραπονέθηκε 'ς τὸν πατέρα τῆς. Ὁ βασιληῶς τότε ἐπρόσταζε νὰ κοιμάται σὲ χωριστὰς κάμαραις τὸ ἀνδρόγυνο.

Και ἀπὸ τότε δὲν κοιμούνται ποτὲ μαζί ὁ ἄνδρας κ' ἡ γυναίκα 'ς τὰ παλάτια και 'ς τὰ με-γάλα νοτιάκια!

Η ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΚΟΤΤΑ (Μελάνον)

Ένας χωρικός ἀρέχθηκε να κλέψῃ μιά κόττα, ἄπλωσε γὰρ να τὴν πιάσῃ, εκείνη όμως γλιστρήσε και 'ς τὰ χέρια του έμεινε μόνον ἡ οὐρά τῆς. Τὴν Δεμπρή ὁ καλὸς μας πῆ-γε νὰ ξεμολογήσῃ· ὁ παππὰς τὸν ἐρώτησε τί μπορούσε νὰ εἰζὶζε ἡ κόττα.

— Ὄκτὼ δραχμαίς, ἀποκρίνεται εκείνος.
— Φέρε μου τὰς λοιπὸν γὰρ να παρακαλέσω τὸν Θεὸ να σὲ συχωρέσῃ.

— Πολὺ καλὰ, παππὰ μου.
Πιάνει και τυλίγει σ' ένα μουσκεμένο χαρτὶ τοὺς παρά-δες, τοὺς βάνει μέσα 'ς τὸ καπέλλο του και ἐρχεται πάλι τὴν ἄλλη μέρα πρωτὸ, πρωτὸ.

— Παππὰ μου, οἱ παράδες εἶνε μέσα, ἄπλωστε και πὰ-τε τους.

— Δὲς μου τους.
— Ὄχι, ὄχι, κάλλικε να τοὺς πάρτε μοχαθὸς.
Τὸ μουσκεμένο χαρτὶ ἐσχίσθηκε, οἱ παράδες, έμειναν 'ς τὸ καπέλλο και ὁ χωρικός τὴ ὄρα 'ς τὰ ποδάρια.
— Ἡ! ποὺ πὰς, φωνάζει ὁ παππὰς, δὲν μου μέινει 'ς τὸ χέρι παρά τὸ χαρτὶ.
— Κ' ἐμένα, ἀποκρίνεται ὁ χωρικός, δὲν μου μέινει 'ς τὸ χέρι παρά ἡ οὐρά.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ὅταν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ τὴ νύχτα ἀντικρύσω
Και κόσμος ἄλλος φαντασθῶ πὸς εἶναι τὸ καθένα,
Μοῦ ἐρχεται ζεσαέπαστος εὐθύς να γονατίσω
Και με εὐλάβεια πολλή με χέρις σηκωμένα:
— Θεέ! να πῶ, δὲν εἶσαι Σύ μόνον δικαιοκρίτης,
Εἶσαι κ' ἀπὸ ὅλους μας ἰδὼ ὁ ποιὸς κοσμοπολίτης.

Μὰ όταν θέλω να βρεθῶ σὲ κεῖνο 'κει τ' ἀστέρη
Και βρῶσ' ὅτι εἶν' ἀδύνατο, με πιάνει ἀγωνία,
Βάζω λοιπὸν σὸ κούτελο εὐθύς τὸ ένα χέρι
Λέγοντας—δὲν θὰ ἔχουνε κ' αὐτὰ συκοινωνία...
Και ἄλλη σκέψη μουρχειται, ἐνῶ αὐτὴ μ' ἀρῖνει,
Πὸς ὁ Θεὸς κἀτάγεται ἀπὸ τὴ 'Ρωμοσούνη.

De Cock.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Οἱ Πειραταί

πλέον ἐπολιτογραφήθησαν Ἄθηναίοι.
Τά:
— Φτάφταντρον!
— Τὸν ἐπέτυκα κανένα!
— Ταῦμα! ταῦμα!
και ὄλον τὸ ἀμίμητον λεξιλόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ῥίβερς φέ-ρονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Τὸ ἰσπανικὸν Caramba δίνει και παίρνει.
Ὁ κόσμος τρέχει ἀπειρος εἰς πᾶσαν αὐτῶν παράστασιν και δὲν θὰ μείνη κανεὶς ποῦ να μὴ τοὺς ἴδῃ και τοὺς χει-ροκροτήσῃ.

Ἐπεράσαμεν βραδείαις σχεδὸν φαληρικαῖς εἰς τὸν Ὀρφέα τὸ παρελθὸν σάββατον και τὴν παρελθούσαν πέμπτην, τὴν πρώτην και τρίτην τῶν Πειρατῶν παράστασιν.

Ὅταν ἦνε κόσμος, ἐμορφητὸ, δρᾶμα εὐχάριστον χωρὶς κλά-ψαις και ἄχ και βᾶχ, δὲν δύναται να μὴ εὐχαριστήθησαν και οἱ μᾶλλον δύστροποι, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐγὼ, τὸν ὁποῖον ένα ζευγάρι μάτια (μαῦρα ἢ γαλανὰ κατὰ τὰς περιστάσεις και τὰς ἐποχὰς) ἠμποροῦν να κρατήσουν ἀκίνητον, μαγευμένον ἀπὸ μίαν, δύο, πέντε ὥρας.

Και ἦσαν τόσα μάτια!...

Εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ἐπὶ τοῦ πρώτου θρανίου ἔβλε-πέ τις ἀπὸ μακρὰν μικρὸν ψάθινον πῖλον ἀπλοῦν, ἀπλού-στατον. Μόνον στόλισμα ἔφερε θαλασσοχρουν πέπλον συνε-στριμμένον, ὁ γῦρος του ἦτο κεκλιμένος ἔνθεν και ἔνθεν.

Ἐπλησίασα.
Ἦπὸ τὸν πῖλον ἐνῆδρευον δύο ὀφθαλμοὶ μαῦροι, μαῦροι, ἐμειδία ἐν στόμα γλυκὺ, γλυκὺ, ἐκοκκίνιζον δύο μαγουλά-κια ἀφράτα, ἀφράτα.

Και ἔξαφνα ὁ πῖλος εκείνος ὁ ψάθινος μοῦ ἐφάνη, ὅτι μετεμορφώθη εἰς πανεράκι γεμάτο ὥραια πραγματάκια και ἀναποδογυρισμένο... Και ἠρώτησα τὸ ὄνομα τῆς γοήσεως και δὲν τὸ ἐμαθα και ἠρώτησα τὴν πατρίδα—ἡ **Σῦρος!** Μὰ αὐτὴ ἡ Σῦρος ἐπὶ τέλους, ἀφου μᾶς χαλοῦσεν ὡς τὸρα τὰ δόντια με τὰ λουκούμια τῆς, θὰ μᾶς τὰ χαλᾷ τώρα ἀκό-μη περισσύτερον με τὰ κορίτσια τῆς;

Ὁ καῦμένος ὁ **Σφίγγας** ζητεῖ δεξιὰ και ἀριστερὰ ὀδον-τοῖατροὺς... **Ἔ! Ἀγαλματάκι!**

Κ' ἐγὼ θὰ τοῦ εἰπῶ να μοῦ συστήσῃ κανένα...
Ἔ Κουκλάκι!

— Ange, cache ta rougeur!

Ὁλίγον παρέκει ἐκάθητο ἡ **Γειτόνισσα** με τὸ τριαν-ταφυλλὶ τσιτάει τῆς.

Ὅλοι τὴν γνωρίζετε; δὲν τὴν περιγράψω εἶνε ἐκ τῶν καλλονῶν n' y touchez pas.

Ἐάν ἤμην Φλαμανδὸς ποιητῆς θὰ ἔλεγον: Ὅταν περι-πατῆ με τὸ τριανταφυλλὶ τῆς φουστανάκι, ὁμοιάζει με τὰ ρόδινα εκείνα νέρη, τὰ ὁποῖα κοσμοῦσι τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου...

Και ἄλλαις και ἄλλαις! ποῦ να σας τῆς λέω!!
Πηγαίνετε και θὰ ἴδῃτε.
Και τώρα διὰ τὸ δρᾶμα ὀλίγα:
Τελευταῖος ἐγὼ εἶνε περιττὸν να σὰς εἰπῶ ὅτι εἶνε κα-θαρὰ ἀντιγραφή κεφαλαίων τοῦ Φερρῦ, τοῦ Κοῦπερ, τοῦ Διμάρ, ὅτι ἐκτυλίσσονται σκηναὶ τοῦ μεξικανικοῦ βίου πα-ράδοχοι και πρωτοφανεῖς διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν.
Ἡ ἰδέα ἦν ἐξέφρασεν ὁ Βασιλειάδης: ἀδιαιτὶ ἡ στοργή να μὴ ἀναπληρώσῃ τὸν ἔρωτα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ: ἡ πραγματοῦται ἐν τῷ δρᾶματι τούτῳ. Δὲν ὑπάρχει ἔρωας, ἀλλὰ στοργή: τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον δὲν εἶνε οὔτε Μαργαρίτα, οὔτε Ἀρμάνδος τις, ἀλλ' ἀπλῶς κοράσιον δε-καετῆς.

Ἄλλο εὐτύχημα εἶνε ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολὺ ὀλί-γον μέρος, ὥστε τὸ δρᾶμα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀσυγκρίτως τῶν γυναικῶν ὑπερέτερων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐνταῦθα πρέπει να ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ κυρία Νικηφό-ρου τὸ μικρὸν μέρος τῆς καπῆλου ἐπαιξε μετὰ ζωρότητος πολλῆς, ἐνῶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἐλένης Μοραλῆς ἡ κυρία Ταβουλάρη εἰδείξε στωϊκότητα ἧκιστα ἀρμόζουσαν εἰς μη-τέρα πολυπαθῆ.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν οἱ ἀδελφοὶ Ταβουλάραι εἶνε οἱ μόνου καιλιτέγναι ἡθοποιοί.

Ὁ Σπύρος εἶνε ἀθάνατος.
Ἀλλὰ και ὁ Νιόνιος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀνδρέα ἠρημ-νευσεν ἀριστα τὸν τύπον τῶν ἀνδρείων ἐκεινῶν κυνηγῶν τοῦ Μεξικῶ, ὦν διὰ τοῦ Coeur Loyal, ὁ Aimard ἐδῶκεν ἧμῖν ἀκριβῆ ἰδέαν.

Ὁ Νικηφόρος εἶνε αἰωνίως Ῥωμῆος ἡθοποιὸς, θέλει τὸ δι-κό του και τὸ παραζηλάνει.

Ὁ Βούλγαρος και ὁ Καρδοσίλλης διεκρίθησαν διὰ τὴν ἀγρίότητα τῶν φωνῶν και τῶν βλεμμάτων των.

Ὁ Καρδοσίλλης θὰ γείνη κάλλιτος ἡθοποιὸς και εἶνε ἤδη καλὸς.

Ὁ κύριος Λεονάρδος, ὁ τοῦ δρᾶματος μεταφραστῆς, ἐπε-τοῦσε ἀπ' τὴν χερά του ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, τῆς μόνης ἀμοι-βῆς δι' αὐτὸν, τοσοῦτον ἀφιλοκερδῶς τροφοδοτούτα τὴν ἑλ-ληνικὴν σκηνὴν.

Ἀλήθεια! μίαν ἐρώτησιν εἰς τὸν κύριον Καίσαρην:
— Τί θέλει τὸ Ροῦ Βλάς και εἶτι χειρότερον ὁ ἄνως τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὸ Μεξικόν;

Τοιοῦτοι οἱ Πειραταί.
Θὰ ἴδῃτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατασπράκτας, δένδρα μετα-βαλλόμενα εἰς γεφύρας, ἄλογα, τίγρεις, φεῖδια... και ἐπὶ τῆς πλατείας ἐμορφιά!
Caramba! εἰδῶ εἴσθε ἀκόμη;

Ἄράχνη.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Πεισμένοι ότι ή επιστράτευσις αν γείνη όπως διατάχθη δεν θα ωφελήσῃ τὸ κράτος, ὅπερ ἐπὶ ματαίῳ θὰ δαπανήσῃ καὶ θὰ δαπανηθῇ, προτείνομεν τὴν ἐξῆς τροπολογίαν :

«Καλοῦνται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰ ὄπλα α. οἱ ἀνευ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ἀποζῶντες ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, β' πάντες οἱ ὄχληροι τῶν πλατειῶν καὶ περιπάτων γ. οἱ κρίνοντες ὅλα τὰ πράγματα καὶ ἐπικρίνοντες αὐτὰ, χωρὶς νὰ προτείνωσι τίποτε εἰς ἀντικατάστασιν δ. οἱ φρονούντες ὅτι ἐδημιούργησαν ἑλληνικὸν ζήτημα καὶ ἀπαιτοῦντες τὴν ἀναγνώρισιν δικαιωμάτων διὰ τοῦτο ε' καὶ τελευταῖον πάντες οἱ μετασχόντες τῶν τελευταίων διαδηλώσεων καὶ βεγγαλικοφοριῶν».

Σκέψις ἐθελοντοῦ. Ὁ στρατὸς αὐξάνει εἰς 60,000 ἀνδρῶν. Ἐγὼ γνωρίζω γράμματα μὲ τὸ τσουβάλι. Ἄν καταταχθῶ τώρα, μετὰ ἓνα μῆνα θὰ ἦμαι ὑπαξιωματικὸς, μετὰ δύο ἀνθυπασπιστὴς, μετὰ τρεῖς ἀνθυπολοχαγὸς, ἐξησφαλισμένος πλέον ἐν τῷ βίῳ κατὰ καὶ τοῦ πολέμου. Ἐμπρός λοιπὸν εἰς τὸν στρατόν.

Μεταξὺ δύο στρατιωτικῶν.

— Ἐ τάμαδες ; Ἐξήντα χιλιάδες ὁ στρατὸς.

— Αὐτὸ διαβάζω τώρα, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε περὶ τὴν προέδρασμα.

Τὸ ὄνειρον τοῦ κυρ Σωτήρη ἐξηφανίσθη. Μόνος αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ καὶ τὸ ἐλεγεν ἐν τῇ βουλῇ, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ὑπουργῶν τῶν στρατιωτικῶν μόνος αὐτὸς εἶχε τὴν ὑψηλὴν φροντίδα νὰ τρέφῃ καὶ ἐνδύῃ στρατὸν 30,000 ἀνδρῶν, καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ δὲν εὗρισκε στιγμήν νὰ κοιμηθῇ, καὶ δὲν εὗρισκε ὥραν οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῖν, οὔτε νὰ περπατήσῃ.

Τώρα ὅμως ὁ κ. Καραϊσκάκης θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεῖ ἑαυτὸν περισσότερο καὶ τοῦ κυρ Σωτήρη, διότι φροντίζει περὶ 60,000 ἀνδρῶν.

— Μὰ π'οὐ εἶνε τοὺς ; λέγει ὁ κυρ Σωτήρης.

— Ἄδιόλορον, ἀπαντᾷ ὁ ὑπουργός. Ἔστω καὶ εἰς τὸ χαρτί. Ἡ φροντίς ὅμως πάντοτε γίνεται περὶ 60,000, περὶ δικυμῆς αὐτῶν εἰς σώματα, περὶ ἐνδυμασίας, περὶ τροφῆς, περὶ 60,000 τιτλος πάντων.

Συνταγὴ θεραπείας τῆς νόσου ἐπιστρατεύσεως, ἥτις ἐνέσκηψε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος, συνταχθεῖσα παρ' αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Ἐν πρώτοις ἀπόφυγε πᾶν αἶσθημα ἐνθουσιασμοῦ, διότι ἐνδέχεται νὰ ἐπιτείνῃ τὴν νόσον.

Δανεισθητὶ 300 φρ. καὶ ἀναχώρησον εἰς Παρισίους.

Ἐάν δὲν σὲ δανείζου, ἀπόκτησε ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ ἐγγράφου εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν, ἐάν νομίζῃς ὅτι ὁ ἀπὸ ἀκαλῶ θάνατος εἶνε προτιμότερος τοῦ ἐν πολέμῳ.

Ἐάν δὲν ἔχῃς ἀπολυτήριον γίνου παππᾶς.

Ἐάν δὲν σὲ κάμνου, γίνου ὑπηρετὴς τῶν θρησκευτικῶν καθυκόντων τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Κερκύρας.

Ἐπὶ τέλους, κύριε ἀσθενῆ, γείνου ζωοκλέπτης καὶ νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι σῶζεσαι ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον.

Σφίγγ.

ΜΕΤ' ΑΓΑΛΛΙΑΣΕΩΣ

δημοσιεύομεν σήμερον τὴν Νουσταλγίαν τοῦ φιλότου Ἄρις στομένους, προσεγεχθέντος νὰ κοσμηθῇ τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν διὰ τοῦ θερμοῦ αὐτοῦ καλάμου, ὅστις τόσα ἔτη εἶχε παγῶσει εἰς Γερμανίαν ἀπαξ μόνον θερμανθεὶς, ὅταν ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ εἶχεν ἀναμνησθῆ τῶν μαγικῶν τοῦ Αἰγαίου ἀκτῶν, ἃς τόσον περιπαθῶς ἐζωγράρισεν ἄλλοτε εἰς τὸν Ἑθνεῶν του. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ λαμβάνουσιν ἀφορμὴν συνεχῶς νὰ ἐκτιμῶσι τὴν καλλιτεχνίαν τῆς γλώσσης ἐρρυθμῶς συνηροσμένης μετὰ τῶν γλυκυτέρων καὶ μελωδικωτέρων αἰσθημάτων ἄτινα ὡς τὰ γλαυκὰ τοῦ Αἰγαίου κύματα φλοισβίζουσιν ἠδονικῶς ἐπὶ τῶν ποιημάτων του.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἡ ἀνοιξὶς φθάνει,

Μακρὰν εἰς τὰ ὄρη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου

Εἰς εὐσμοὸν λύει ἀτμὸν τὰς χιόνας,

Τὴν γῆν στέφει χλόη καὶ φύλλα τοῦς κλωνας,

Καὶ ἄνω ἡ πτέρυξ λευκοῦ νεφουδρίου

Εἰς αὔραν σπεύδει γλυκεῖαν

Πρὸς τὴν θερμὴν, ἡμερτὴν Μεσημβρίαν.

Μαζὶ μὲ τὰ νέφη

Μαζὶ κ' ἡ ψυχὴ μου εἰς πόθου ἁγίου

Πτερὰ φερομένη τὸ ἀπειρον σχίζει,

Κ' ἐκεῖ μετὰ στόνου ἐκπνέει μυχίον,

Ἐκεῖ ποῦ τὸ κύμα ἠδύπνου φλοισβίζει,

Θρέμμα βορρᾶ γαληναίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου !

Ἄχ πέτα ψυχὴ μου,

Ἐκεῖ ποῦ εἰς μάγον στιγμὴν μεσημβρίας

Σιγῶν τοῦρανοῦ οἱ σαπφειρίνοι δρόμοι,

Καθεύδου τοῦ πόντου οἱ ἀπειροὶ δρόμοι,

Καὶ Νύμφης ἀκούεται ἄξιμα ποντίας

Εἰς εὐχὸν κοῖλον σπηλαίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἄχ πέτα ψυχὴ μου !

Ἐπέρυθροι βράχοι ἐκεῖ γιγαντώδεις

Βαρεῖς ἐπ' ἀλλήλων αἰῶνας κοιμῶνται,

Καὶ πράσινοι σχίνοσ καὶ θάμνος εὐώδης

Θρασεῖς εἰς ζαλίζοντα ὕψη κρημῶνται,

Ἄδατος κοίτη ὀρνέου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἄχ πέτα ψυχὴ μου

Ἐκεῖ ποῦ εἰς πνεῦμα δονεῖται ζεφύρου

Κ' ἀνέρι' εἰς οὐκὴν καλλιστάφυλον κλῆμα,

Σκιάζον πατέρων πανάγιον μνημα,

Καὶ στέλουσ εἰς θείας ἐκστάσεις ὄνειρου

Ναοῦ ἐρείπει' ἀρχαίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἄχ πέτα ψυχὴ μου

Ἐκεῖ ποῦ εἰς φέγγος σελήνης μυθῶδες

Ὁ πάτριος οἶκος λευκὸς ἀπαυγάζει,

Κ' εἰς αὔρας πτερυγίσμα κοῦφον κ' εὐώδες

Τῆς πρώτης ἀγάπης τὸ φάσμα στενάζει,

Ἦχῶ παρελθόντος ὄραίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Veitshöchheim, χειμὼν τοῦ 1879.

Α. Προβιλέγιος.